

Č. j./Sp. zn./Typ

MD-54488/2024-072/2

MD/54488/2024/072

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo dopravy, jako nadřízený věcně příslušný orgán (dále jen „nadřízený orgán“) podle ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), a v návaznosti na ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“),

rozhodlo

ve věci stížnosti dle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ ze dne 6. 9. 2024, kterou podal pan [REDACTED] (dále jen „stěžovatel“), proti výši úhrady sdělené podle § 17 InfZ při vyřizování žádosti o informace ze dne 16. 8. 2024 přípisem Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 28. 8. 2024 pod č. j. KULK 63334/2024

takto:

Podle ustanovení § 16a odst. 7 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, se požadovaná úhrada za poskytnutí informace potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í

I.

Nadřízenému orgánu byla v souladu s § 16a odst. 5 InfZ postoupena stížnost stěžovatele

spolu s příslušným spisovým materiálem povinného subjektu. Ze spisového materiálu plynou následující skutečnosti:

Stěžovatel se prostřednictvím datové schránky obrátil na povinný subjekt se žádostí ze dne 16. 8. 2024, v níž na základě InfZ požádal o poskytnutí těchto informací:

„- Kolik zdejší úřad vydal v první polovině roku 2024 rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu.

- Jaká byla ve věci oprávněná úřední osoba, bylo-li více oprávněných osob u některé z věcí, tak jména všech oprávněných úředních osob.

- Kdy příslušná právní věc zdejšímu úřadu napadla a kdy bylo vydáno rozhodnutí o odvolání.

- U každé kauzy žádám o její identifikaci prostřednictvím spisové značky."

Povinný subjekt k žádosti stěžovatele zaslal přípis ze dne 28. 8. 2024 pod č. j. KULK 63334/2024, kterým stěžovateli oznámil, že v souladu s § 17 odst. 1 InfZ bude za poskytnutí informací požadovat úhradu účelně vynaložených nákladů v celkové výši 1.972 Kč. K samotnému stanovení výše úhrady pak povinný subjekt uvedl:

„KÚ LK Vám v souladu s ustanovením § 17 odst. 3 věta první zákona o svobodném přístupu k informacím oznamuje, že požaduje úhradu nákladů, které v souvislosti s žádostí o informaci vznikly, a to ve výši 1.972 Kč. Tuto částku uhradte na účet Libereckého kraje č.19-7964100227/0100, vedený u Komerční banky, a.s., pobočka Liberec, variabilní symbol 1361107924. Pokud nebude částka nákladů uhrazena do 60 dnů ode dne doručení tohoto oznámení, bude Vaše žádost o poskytnutí informací ze dne 16.8.2024, v souladu s ustanovením § 17 odst. 5, věta druhá zákona o svobodném přístupu k informacím, odložena.

Obor silničního hospodářství eviduje rozhodnutí o přestupcích proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu ve dvou systémech. Jedním je Evidence dopravních agend a druhým spisová služba GINIS. Pro zpracování požadovaného je třeba pracovat v obou systémech, a to s ohledem na vyhledávané informace. Z každé evidence je možné získat pouze část požadovaných informací.

Do systému GINIS vkládá došlou poštu pracovnice podatelny KÚ LK, která případ obvykle nazve obecně „odvolání proti rozhodnutí“. KÚ LK, odbor silničního hospodářství do systému GINIS automaticky nevkládá další informace. Při vydání rozhodnutí a jeho evidenci ve spisové službě není jednotné zadávání názvu dokumentu (každý zaměstnanec zadává údaje a názvy dle svých zvyklostí). Dokument se obvykle pojmenovává pouze „rozhodnutí“, není tak možné zadat vyhledávání v systému podle kritérií požadovaných žadatelem. Systém GINIS neslouží k evidenci přestupků, ale pouze jako spisová služba. Dané rozhodnutí je uloženo v systému GINIS v případě, že je odesíláno do datové schránky adresáta. V případech, kdy je rozhodnutí odesíláno prostřednictvím České pošty, s.p., má jej k dispozici pouze zaměstnanec (oprávněná úřední osoba), která předmětnou věc vyřizuje. K urychlení vyhledávání požadovaných informací tak KÚ LK přistoupil k použití zmiňovaných dvou systémů (Evidence dopravních agend a systému GINIS). K evidenci přestupků slouží systém Evidence dopravních agend (vnitřní evidence KÚ LK). V Evidenci dopravních agend má přestupek své číslo, ale nejedná se o číslo spisu, které žadatel vyžaduje. V daném systému je možné vyhledat přestupky za požadované období, z nich lze zjistit číslo spisu a podle čísla spisu v systému GINIS vyhledat dotčená rozhodnutí a informace k nim.

Aby bylo možné zjistit počet vydaných rozhodnutí o odvolání za první polovinu roku 2024 je nutné v programu Evidence dopravních agend nejprve vytvořit sestavy za jednotlivé měsíce, neboť by sestava za půl roku trvala neúměrně dlouho. V sestavách jsou uvedena jména oprávněných

osob a číslo přestupku. Každý přestupek je nutné jednotlivě otevřít a zjistit z něj spisové číslo GINIS. V systému Evidence dopravních agend se zadává datum, kdy bylo rozhodnutí vydáno, ale nikoliv datum, kdy bylo postoupeno prvoinstančním orgánem, to je nutné zjistit ze spisové služby GINIS. K dohledání dat je tedy nutné následně otevřít GINIS, najít spis dle spisové značky uvedené v Evidenci dopravních agend a dohledat datum, kdy bylo odvolání doručeno KÚ LK.

Odbor silničního hospodářství vyhledal požadované informace za první měsíc leden 2024, kdy dohledal za toto období 24 vydaných rozhodnutí o odvolání. Doba na zpracování informací za měsíc leden 2024 činila 1 hodinu a 25 minut (cca 3,5 min. na rozhodnutí), dá se tedy předpokládat, že celá doba zpracování (01-06/2024) přesáhne 8,5 hodin čistého času (v lednu bylo vydáno pouze 24 rozhodnutí, měsíční průměr za první pololetí je cca 33 rozhodnutí).

Hodinová sazba za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací je stanovena sazebníkem úhrad za poskytování informací, zveřejněným na webových stránkách Libereckého kraje na adrese 12. Úhrady za poskytování informací | Liberecký kraj (kraj-lbc.cz) (dále jen „sazebník“) a činí 232 Kč. Sazba 232 Kč za 1 dokončenou hodinu vyhledávání informací je vypočtena jako průměrné hrubé mzdové náklady na 1 hodinu práce 1 zaměstnance Libereckého kraje zařazeného do krajského úřadu. Úhrada za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tedy byla vypočtena jako součin částky 232 Kč a 8,5 hodiny, které strávil zaměstnanec KÚLK vyhledáváním informací ke všem bodům žádosti.

Způsob určení úhrady za mimořádně rozsáhlé informací podle menšího vzorku sice zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nepředvídá, ale podle názoru KÚ LK je v souladu se zákonem. Názor KÚ LK je podpořen rovněž odbornou literaturou (viz FUREK, A.; ROTHANZL, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016. s. 1035-1036.), a tuto praxi akceptují i soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. č. j. 30 A 100/2018 – 64 ze dne 29. 6. 2020).“

Závěrem přípisu povinný subjekt informoval stěžovatele o způsobu a lhůtě úhrady požadované částky, včetně poučení o důsledcích případného nezaplacení.

Výzva povinného subjektu byla stěžovateli doručena cestou datové schránky dne 4. 7. 2024.

Proti oznámené výši úhrady podal stěžovatel v souladu s § 16a odst. 1 písm. d) InfZ stížnost ze dne 6. 9. 2024: „Celkově popsany postup povinným subjektem se může jevit, jako zmatečný, ale hlavně jako velice strohý s absencí podstatných údajů. Například tvrzení, že „aby bylo, možné zjistit počet vydaných rozhodnutí o dovolání za první polovinu roku 2024 je nutné nejdříve vytvořit sestavy za jednotlivé měsíce, neboť by sestava za půl roku trvala neúměrně dlouho“. Načež povinný subjekt dále uvádí, že jsou zde uvedeny veškeré informace. Nejsem si jistý, co se mi tímto tvrzením povinný subjekt snaží sdělit. Jestli se k tomu kroku uchýlil či nikoliv, pokud takto neučinil, jak tedy dospěl, k závěru kolik bylo vydáno rozhodnutí o odvolání. Pokud tak povinný subjekt však učinil, neuvádí jak dlouho, trvalo tuto sestavu vytvořit. (mám za to, že tak bylo učiněno a to na základě sdělení dalších postupů povinného subjektu).

Dále vykonal povinný subjekt „vzorek“ za leden 2024, kde zjistil, že bylo vydáno 24 rozhodnutí o odvolání. Povinný subjekt, však neuvádí, z jak velkého celku vyhledávání probíhalo, ani jak dlouho trvalo samotné vyhledání. Tvrzení, že doba pro zpracování jednoho rozhodnutí zabere, 3,5 min. se mi jeví, jako příliš obecné tvrzení. V oznámení zcela abscentuje informace, z jak velkého celku vyhledání validních rozhodnutí probíhalo a jak dlouho zabral každý úkon v rámci

práce s rozhodnutím. Nemohu takto posoudit oprávněnost nárokové částky a výzva je takto nepřezkoumatelná.

Zároveň brojím proti úvaze v tom smyslu, že bylo-li zapotřebí k zjištění požadovaných informací za leden 1 hodinu a 25 minut, musí tomu být ve zbytku roku ekvivalentně. Jakkoli chápu, že leden představuje určitý vzorek, avšak to neznamena, že jej lze bez dalšího extrapolovat na další měsíce, neboť počet vydaných rozhodnutí mohl být v lednu vyšší. Tím nezpochybňuji roli vzorku při stanovení nákladů, avšak mohl by obstát jen tehdy, pokud by bylo alespoň rámcově odůvodněno, proč vzorky za měsíc leden představují jednu šestinu celkového množství požadovaných informací. Pokud by tedy povinný subjekt např. uvedl, že za první polovinu roku bylo vydáno 144 rozhodnutí, z toho 24 v lednu, pak by bylo možné lednový vzorek extrapolovat. Pokud však bylo vydáno 300 rozhodnutí, z toho 24 v lednu, pak extrapolace lednového vzorku na zbylé měsíce možná není. V oznámení o výši úhrady však tyto nosné údaje absentují.

Dále mi není známo, jak povinný subjekt dospěl k závěru, že za první pololetí roku 2024 bylo vydáno cca 33 rozhodnutí v průměru. Informaci jak k tomuto závěru povinný subjekt dospěl, nikde ve výzvě neuvádí. Navíc povinný subjekt po mě nemůže chtít úhradu za cca rozhodnutí, to je jak kdyby soudce řekl, že nastoupíte k výkonu trestu na cca 10 let.

Povinný subjekt si takto nárokuje částku, u které nejsem schopný ověřit její přiměřenost a oprávněnost. Konečný čas, potřebný pro vyhledání mnou požadovaných informací, může být v konečném důsledku mnohem nižší a v případě, že bych požadovanou částku uhradil, tak by se povinný subjekt mohl, obohatil na můj úkor.

*Povinný subjekt se ohání organizační směrnici KÚ LK OS-10/04/15 (konkrétně „kteří se na vyhledávání informací podílejí, budou nuceni **na dobu v součtu delší než 5 hodin přerušit či odložit plnění svých ostatních úkolů a cíleně se po tuto dobu věnovat vyhledávání informací.**“), avšak z výzvy nelze potvrdit, že vyhledávání bude opravdu trvat déle jak 5 hodin.*

Z těchto důvodů podávám proti výzvě, kterou jsem byl k úhradě nákladu vyzván stížnost. Navrhuji snížení náhrady na 0,- Kč.“

Povinný subjekt k podané stížnosti uvádí, že ji považuje za nedůvodnou, přičemž na uvedené výši úhrady nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací trvá, a je dle něj přiměřená a řádně odůvodněná, přičemž stěžovatel byl o výši úhrady náležitě a obsáhle informován a byly splněny i všechny ostatní náležitosti ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt tedy postupovali v souladu s příslušnými právními předpisy.

II.

Nadřízený orgán posoudil stížnost stěžovatele z hlediska přípustnosti a včasnosti. Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že stížnost podal stěžovatel a jedná se tedy o stížnost přípustnou. K hledisku včasnosti podání stížnosti bylo zjištěno, že byla podána ve lhůtě stanovené zákonem. Poté se nadřízený orgán zabýval posouzením postupu povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace a dospěl k následujícímu.

Dle ustanovení § 17 odst. 1 InfZ jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Dle § 17 odst. 3 a 4 InfZ přitom platí, že *v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výši úhrady žadateli před poskytnutím informace.*

Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává. Nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.

Čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod předpokládá, že podrobnosti poskytování informací orgány státu a samosprávy budou stanoveny zákonem, což ustanovení § 17 InfZ splňuje. Úhrada nákladů navíc není koncipována jako důvod zakazující přístup k informaci ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, ale čistě jako – jak zdůrazňuje i judikatura soudů – „cena informační služby“. Listina přitom *právo na informace* nekoncepčuje jako právo bezplatné. Tam, kde určité právo nelze podmínit úhradou, stanoví toto pravidlo Listina výslovně (srov. čl. 31, čl. 33 odst. 2 a čl. 40 odst. 3), takže v ostatních případech není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud je realizace konkrétního práva vázána na určité výdaje (za podmínky jejich přiměřenosti, což § 17 InfZ nepochybně splňuje, když umožňuje úhradu jen skutečně vynaložených materiálových nákladů a nikoli generování jakéhokoli zisku či stanovení paušální náhrady). V každém případě lze úhradu nákladů podle § 17 daného zákona považovat za opatření legitimní i přiměřené, které nenarušuje právo na informace.

Z předloženého spisového materiálu je zjevné, že povinný subjekt za poskytnutí požadované informace požaduje po stěžovateli úhradu účelně vynaložených nákladů, a to z důvodu mimořádně rozsáhlého vyhledávání informací.

Pojem mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací není InfZ legálně vymezen. Vyhledáním informací lze rozumět činnost povinného subjektu, resp. jeho pracovníků, která spočívá v identifikaci a následném shromáždění požadovaných informací a v navazujícím zpracování odpovědi na žádost, tzn. utřídění informací za účelem jejich předání žadateli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 83/2001-39). Do vyhledání informací však již není možné zařadit dobu nutnou na posouzení, zda vyhledání dané informace lze nebo nelze poskytnout. Pod pojem vyhledání informací lze tedy podřadit skutečně strávený čas fyzickým shromažďováním dokumentů pracovníky povinného subjektu.

O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se jedná tehdy, jestliže shromáždění informací bude pro daný povinný subjekt představovat v jeho konkrétních podmínkách časově náročnou činnost, která se objektivně vzato vymyká běžnému poskytování informací tímto povinným subjektem, tedy jestliže vyhledání informací již v daném případě nelze s ohledem na pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti považovat za běžnou, povinný subjekt nijak nezatěžující součást obvyklé agendy. Jedná se tedy o situace, kdy pracovník povinného subjektu, pověřený vyřízení žádosti o informace, bude nucen na delší dobu přerušit či odložit plnění svých úkolů a cíleně se po určitou dobu věnovat pouze vyhledávání požadované informace. Vzhledem k uvedenému je však třeba také dodat, že mimořádnou rozsáhlost nelze obecně vyčíslit počtem hodin, tzn. nelze říci, že za všech okolností bude podmínka mimořádně rozsáhlého vyhledávání splněna, jestliže vyhledávání informací bude trvat např. 10 a více hodin. Při vyhledávání informací je třeba vždy zohlednit konkrétní podmínky každého povinného subjektu. Nelze tedy ani vyloučit, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací bude dáno i při vyhledávání např. pouze po dobu 2 hodin.

Mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací tak může ve své podstatě zahrnovat činnosti, které směřují k vyhledání informací velkého množství a různorodého obsahu, tedy informací typově odlišných, které povinný subjekt nemá shromážděny na jednom místě a pro jejich vyhledání

je tedy nutné vyvinout zvýšenou aktivitu. Dále se může jednat i o případy, kdy žadatel požaduje informace sice související, avšak vzhledem k jiným objektivním okolnostem bude poskytnutí informace vyžadovat rozsáhlou činnost povinného subjektu. Např. se bude jednat o „starou“ informaci, u níž není přesně známo, kde je uložena. O mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací se však může jednat i v případě, kdy žadatel fakticky požaduje pouze jeden dokument či málo údajů, nicméně jejich shromáždění skutečně objektivně vyžaduje mimořádně rozsáhlé vyhledávání.

Lze tedy shrnout, že mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací zahrnuje takové náklady povinného subjektu, které nelze ad hoc vymezit časovým úsekem či množstvím konkrétních dokumentů, nýbrž musí být vždy přihlédnuto k faktickému rozsahu a komplikovanosti samotného vyhledávání informace ze strany pracovníků povinného subjektu.

III.

S ohledem na stížnostní námitky stěžovatele přistoupil dále nadřízený orgán k přezkumu způsobu stanovení výše úhrady nákladů v rozsahu požadovaném stěžovatelem, tj. tím, zda povinný subjekt uplatnil úhradu řádně a ve lhůtě stanovené InfZ a dále tím, zda celková výše úhrady odpovídá § 17 InfZ, nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle InfZ a schválenému sazebníku úhrad za poskytování informací.

Dle doloženého spisového materiálu povinného subjektu plyne, že výzvu k úhradě nákladů za poskytnutí požadovaných informací zaslal povinný subjekt stěžovateli prostřednictvím datové schránky dne 28. 8. 2024. Splnění lhůty pro oznámení výše úhrady tak bylo ze strany povinného subjektu dodrženo.

Z podkladů je dále zjevné, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, avšak nedisponuje jimi v té podobě, kterou stěžovatel požaduje, tj. nemá k dispozici žádný statistický přehled rozhodnutí, která by obsahovala všechny stěžovatelem vymezené údaje. Zákon, jiný právní předpis, ani interní akt nenařizuje povinnost povinnému subjektu takovou informací disponovat. Povinný subjekt tak za účelem poskytnutí požadované informace musí nejprve vyhledat všechna dotčená rozhodnutí za požadované období a jejich následným pročtením pak v nich vyhledat všechny stěžovatelem požadované údaje. Poskytnutí informací je tedy podmíněno jejich vyhledáním, což ve vztahu k náplni chodu povinného subjektu představuje časově náročnou činnost, která se vymyká běžnému poskytování informací. Úhrada nákladů za poskytnutí informace je tak na místě.

Co se týká samotného stanovení a vyčíslení požadované úhrady za poskytnutí informací, dospěl nadřízený orgán k závěru, že tato úhrada byla stanovena v souladu se zákonem.

Smyslem zákonné povinnosti povinného subjektu odůvodnit oznámení o požadavku k úhradě účelně vynaložených nákladů na poskytnutí informace, je nepochybně umožnit žadateli o informaci, aby sám posoudil, zda informace, které mu budou po provedení úhrady poskytnuty, skutečně odpovídají předmětu jeho žádosti a tedy, zda celková výše úhrady byla řádně a v souladu se zákonem vyčíslena. Z přípisu povinného subjektu ze dne 28. 8. 2024 pod č. j. KULK 63334/2024 řádné odůvodnění požadované úhrady plyne, přičemž povinný subjekt toto odůvodnění dostatečně prokázal i v rámci stížnostního řízení provedení názorného popisu a provedením testu.

Nadřízený orgán odmítá jako nedůvodnou námitku, že postup povinného subjektu se jeví „jako zmatečný, ale hlavně jako velice strohý s absencí podstatných údajů“.

K vyhledání relevantních informací dle zadání žadatele musí nejprve povinný subjekt vyhledat v systému Evidence dopravních agend počet vydaných rozhodnutí. V takto vytvořené sestavě je uvedeno číslo přestupku, jméno oprávněné osoby a další pro žadatele nepodstatné údaje. Případně si pracovník může nadefinovat sestavu, kde je ještě uvedeno, jakým způsobem byl přestupek vyřízen, což by pomohlo pro identifikaci, zda se jedná o rozhodnutí ve věci. Jelikož však pole v evidenci nejsou povinná, musel by taková rozhodnutí pracovník stejně zkontrolovat ještě v systému GINIS.

Na vypracované sestavě nejsou (až na výjimečné případy) uvedeny spisové značky do systému GINIS (je nutné si uvědomit, že se jedná o dva oddělené systémy), proto zpracovatel musí otevřít každý zpracovávaný přestupek podle čísla přestupku, zjistit spisovou značku, případně číslo jednací nebo alespoň datum vydání rozhodnutí. Dále postupuje v systému GINIS, kde rozhodnutí dohledá, zkontroluje, zda se jedná o rozhodnutí ve věci a запиše jeho spisovou značku do tabulky. Přitom také zkontroluje datum, kdy bylo odvolání doručeno na KÚ LK a zároveň datum, kdy bylo vydáno rozhodnutí, tyto též запиše do tabulky.

Povinný subjekt vytvořil obě sestavy, tedy sestavu za měsíc leden a zároveň sestavu za polovinu roku 2024 (přičemž v době vytváření sestavy již pracoval na rozhodnutích za měsíc leden), aby byl schopen vypočítat na základě vzorku dobu za kterou je možné vypracovat odpověď na žádost žadatele. Dále vycházel z rozhodnutí vydaných v měsíci lednu 2024, a to proto, že jej zpracoval kompletně. V prvním pololetí bylo vydáno 200 rozhodnutí týkajících se přestupků, nemusí se však jednat o rozhodnutí ve věci přestupku, jak tomu bylo v měsíci lednu. Může jít také o rozhodnutí procesní, proto na výpočet úhrady nepoužil 200 rozhodnutí, která získal na základě vypracování sestavy o počtu rozhodnutí, ale pouze 24 rozhodnutí, které zkontroloval za měsíc leden.

Nadřízený orgán odmítá námitku stěžovatele, že povinný subjekt řádně nezdůvodnil nakládání s testovacím vzorkem. V měsíci lednu se jednalo o 24 rozhodnutí, která povinný subjekt zpracoval kompletně, tzn. každé rozhodnutí zkontroloval také z hlediska výroku, aby do částky započítal pouze ta rozhodnutí, která byla rozhodnutím ve věci. V měsíci lednu tuto podmínku splňovala všechna rozhodnutí. Doba na zpracování všech dotazů žadatele vztažená za měsíc leden 2024 byla 1 hodina 25 minut. Ve výzvě k úhradě nákladů je uvedený počet rozhodnutí vydaných za leden 2024 (24 rozhodnutí) a průměrný počet vydaných rozhodnutí za prvních šest měsíců roku 2024 (průměrně 33 vydaných rozhodnutí měsíčně za první polovinu roku 2024). Práce s celým jedním měsícem z jednoho roku je dostatečně velký vzorek, který snižuje míru nahodilosti celku a dává věrohodnou představu o věci samé. Vzorek je vlastně 1/12 celého časového období a lze jej považovat za více než dostatečný. Zejména s ohlednutím k tomu, že Ústavní soud ve svých rozhodnutích (viz i níže) uváděl jako ilustrativní příklad vzorky podstatně méně náročné na zpracování.

Povinný subjekt nejprve vytvoří sestavu v Evidenci dopravních agend, vytvoření této sestavy za jednotlivý měsíc s jejím nadefinováním trvá do pěti minut, tuto sestavu dále musí vytisknout a jednotlivé případy zkontrolovat. U některých případů je zapsáno číslo jednací uvedené ve spisové službě GINIS, nejedná se však o povinný údaj, proto je tento údaj zaznamenáván jen pro příruční účely úředníků buď spisovou značkou nebo číslem jednacím, což dále předpokládá vyhledání pomocí čísla jednacího, aby bylo možné identifikovat spisovou značku. V některých případech není uvedena žádná z těchto značek a úředník tak dále vyhledává v GINIS dle data vydání rozhodnutí. Povinný subjekt neměřil každý jednotlivý případ z hlediska zpracování, ale zpracování celého měsíce, kdy některé případy mohly trvat déle a některé mohly být zpracovány rychleji.

Povinný subjekt již výše odůvodnil počty rozhodnutí a jejich zpracování, nad rámec toho ještě dodává, že leden byl v počtu vydaných rozhodnutí spíše slabším měsícem, přesto se jej pro výpočet úhrady rozhodnul použít vzhledem k tomu, že některá rozhodnutí mohou být vyřazena, neboť se nejedná o samotné rozhodnutí ve věci, a přestože předpokládá, že takových rozhodnutí bude minimum, nechtěl žadatele zatěžovat nad rámec.

Jednalo se o 200 rozhodnutí za první polovinu roku 2024, z čehož vycházel průměr cca 33 rozhodnutí měsíčně (konkrétně 33,3333). Jelikož odbor silničního hospodářství nechtěl zatížit žadatele, počítal pro vypracování podkladů měsíc leden, kdy bylo vydáno pouze 24 rozhodnutí.

Jak již bylo uvedeno ve výzvě, způsob určení úhrady za mimořádně rozsáhlé informací podle menšího vzorku sice zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nepředvídá, dle judikatury i odborné literatury je v souladu se zákonem.

Kvalifikovaný odhad jako metoda práce s malým vzorkem požadovaných informací byl jasně akceptován nálezem Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019 sp. zn. I. ÚS 1083/16 a potvrdili jej i další judikáty. Je v souladu s odbornou literaturou, zejména s komentáři trojice A. Furek, A. Rothanzl a T. Jírovec (např. již FUREK, A.; ROTHANZL, L., Jírovec, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2016. s. 1035-1036.), a tuto praxi akceptují i soudy (např. rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. č. j. 30 A 100/2018 – 64 ze dne 29. 6. 2020).

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je podstatné, že náklady vzniklé v souvislosti s mimořádně rozsáhlým vyhledáváním informací musí být vždy reálné, byť ne zcela přesné, a tyto nároky povinný subjekt splnil.

Z výše řečeného považuje povinný subjekt za zjevné, že pro poskytnutí požadovaných informací skutečně bylo nutné provést mimořádně rozsáhlé vyhledávání, a tedy byly splněny podmínky pro vznik možnosti nárokovat si úhradu vynaložených nákladů dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb.

IV.

Nadřízený orgán s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž uvedená výše úhrady nákladů spojených s poskytnutím požadovaných informací je dle něj přiměřená a řádně odůvodněná, přičemž stěžovatel byl o výši úhrady náležitě a obsáhle informován a byly splněny i všechny ostatní náležitosti ust. § 17 zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt tedy postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy.

Nadřízený orgán proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí a výši úhrady potvrzuje.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 16a odst. 9 zákona o svobodném přístupu k informacím).

V Praze dne 10. října 2024

Mgr. Jakub Stadler
Ředitel
Odbor komunikace

Rozdělovník:

1. [REDACTED]
2. Krajský úřad Libereckého kraje, U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, ID datové schránky: c5kbvkw, k č. j.: KULK 53992/2024
3. do spisu MD